

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2868/24
29.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Александре Лековић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из Београда, ул. Кумодрашка бр. 103, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ул. Косовска бр. 31, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П бр. 23105/20 од 30.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужене Републике Србије и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П бр. 23105/20 од 30.01.2024. године у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе извршено на рочишту дана 15.12.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је приговор тужене о апсолутној ненадлежности суда. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да тужилац има право својине на породичној стамбеној згради на катастарској парцели број ..., КО ..., уписаној у Лист непокретности Л.н. бр. ..., као и на земљишту под зградом-објектом и земљишту које служи за употребу те зграде, односно објекта, што је тужена дужна да призна и трпи да се тужилац на основу ове пресуде упише у катастар непокретности. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 152.300,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде и то како из садржине жалбе произлази против одлуке из става другог, трећег и четвртог изреке, тужена је благовремено изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога.

Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у побијајућем делу у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП (“Службени гласник Р. Србије”, бр. 72/11 са свим изменама и допунама), овај суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на њену правилност или законитост. Супротно жалбеним наводима тужене ожалбена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе, јер иста нема недостатке због којих се не би могла испитати, изрека пресуде је јасна и разумљива, а разлози о одлучним чињеницама су у складу са утврђеним чињеничним стањем.

Такође, правилна је одлука првостепеног суда из става другог изреке којим је одбијен приговор тужене о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, имајући у виду да је предмет расправљања у овој парници утврђење права својине, што сагласно одредби члана 1 ЗПП-а, спада у судску надлежност.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиоца, сада покојни ББ (деда тужиоца) је 15.08.1966. године са Општином Палилула закључио Уговор о коришћењу градског земљишта, којим је добио на коришћење грађевинско неизграђено земљиште и то катастарску парцелу ..., укупне површине 0.04,65ха у КО ..., ради изградње породичне стамбене зграде. На основу овог уговора правном претходнику тужиоца, покојном ББ Општина Палилула је дана 24.07.1967. године издала одобрење број 04-10841/2 за изградњу породичне стамбене зграде, спратности П+1, са два стана на наведеној катастарској парцели, те је исти саградио породични стамбени објекат. Након смрти ББ расправљена је његова заоставштина коју је чинио предметни објекат са земљиштем, те су на основу оставинског решења Првог општинског суда у Београду О бр. 1616/92 од 30.03.1993. године за његове наследнике оглашени супруга ВВ, син ГГ, ћерка ДД и унук, овде тужилац АА са уделима од по 1/4 делова ове непокретности. Након смрти ВВ, оставинским решењем Првог општинског суда у Београду О бр. 1833/03 од 26.06.2003. године, расправљена је њена заоставштина, коју је чинила 1/4 дела ванкњижног власништва на предметној непокретности, те су за наследнике иза њене заоставштине оглашени ћерка ДД, син ГГ и унук АА, овде тужилац са уделом од по 1/3 дела, тако да је свако од наведених лица постао сувласник на по 1/3 идеалних делова наведене непокретности. По предлогу овде тужиоца током 2007. године пред Првим општинским судом у Београду инициран је ванпарнични поступак ради физичке деобе ове сувласничке непокретности, међутим, како је утврђено да физичка деоба није могућа, то је по предлогу тужиоца, као предлагача у предмету Р 48/2007 предложено да се изврши цивилна деоба, продајом предметне непокретности. Решењем наведеног суда од 21.06.2007. године, исправљено решењем Првог основног суда у Београду Р1 559/12 од 31.05.2012. године, одлучено је да се изврши цивилна деоба спорне непокретности јавном продајом, а да се износ новца остварен од продаје исплати учесницима (ГГ, АА и ДД) према њиховим сувласничким деловима од по 1/3 идеалних делова. Наведени објекат је продат у истом поступку непарничару ЂЂ из ..., који је за исти објекат од Одељења грађевинских и стамбених послова управе Градске општине

Палилула решењем број 351-68/2012 од 11.10.2012. године добио употребну дозволу. Утврђено је да је ову непокретност ЂЂ Уговором о поклону Ов.бр. 159192/13 од 30.08.2013. године, поклонио овде тужиоцу, а тужилац је на основу овог уговора у привременом Листу непокретности број 952-1-1411/16 од 26.02.2016. године уписан као власник исте непокретности, са забележбом да првостепена одлука није кончана, да би решењем РГЗ-СКН Палилула број 952-02-010-7784/2013 од 25.08.2016. године, његов захтев за провођење промена у катастру непокретности, а чији је предмет упис објекта-породичне стамбене зграде, постојеће на катастарској парцели ... КО ..., одбијен. Из образложења наведеног решења следи да је захтев тужиоца одбијен јер он није доставио исправе којима доказује правни континуитет са лицима које су ималац права у погледу који се упис захтева.

Првостепени суд је полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, те и одредба члана 33 Закона о основана својинскоправних односа, члана 3 Закона о промету непокретности, као и члана 85 став 1 и 2 Закона о државном премеру и катастру, оценио да је тужбени захтев тужиоца основан. По налажењу првостепеног суда тужилац је стекао ванкњижно право власништва на породичној стамбеној згради, спратности 5+1 са два стана, постојећој на катастарској парцели ..., КО ... у ..., ... (сада кућни број ...), и то на основу Уговора о поклону који је закључио са ЂЂ Ов.бр. 159192/13 од 30.08.2013. године, због чега су по оцени првостепеног суда испуњени услови за стицање права својине на основу правног посла. Наиме, правни претходник тужиоца ЂЂ је на основу одлуке државног органа, односно решења Првог општинског суда у Београду Р 48/2007 од 21.06.2007. године, исправљено решењем Првог основног суда у Београду Р1 559/12 од 31.05.2012. године, стекао правни основ за стицање права својине на овој непокретности јер је исту у поступку цивилне деобе купио (објекат са земљиштем на коме се објекат налази), а са чиме су се законски наследници покојног БЂ, сагласили и којима је у потпуности исплаћена цена остварена јавном продајом и то сразмерно њиховим сувласничким уделима, те је објекат са земљиштем предат купцу ЂЂ, а који је касније исту непокретност поклонио овде тужиоцу. ЂЂ је пре закључења уговора о поклону исходовао дозволу за употребну изведених радова на изградњи породично-стамбене зграде у ..., лоцираној на катастарској парцели ... КО ..., чиме је извршена легализација изграђеног објекта, због чега уговор о поклону закључен између ЂЂ као поклонодавца и овде тужиоца као поклонопримца у свему испуњава формалне и материјалне претпоставке за стицање права својине, због чега је усвојен тужбени захтев тужиоца и одлучено као у изреци.

Оцењујући жалбене наводе тужене, овај суд налази да је првостепени суд правилно закључио да у овом случају постоје услови за утврђење права својине на основу правног посла. Разлоге које је за одлуку дао првостепени суд у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, стицање права својине на основу правног посла је предвиђено одредбом члана 20 став 1 Закона о основама својинскоправних послова, с тим да се власништво формализује уписом правног посла у јавним књигама, а како то прописује одредба члана 33 наведеног Закона.

У конкретном случају, тужилац је бестеретним правним послом-уговором о поклону Ов бр. 159192/13 од 30.08.2013. године, закљученим са ЂЂ, као

пклонодавцем добио на поклон објекат спратности П+1 са два стана, постојећи на катастарској парцели ... КО ... у ..., у ул. ..., сада кућни број ЂЂ је ванкњижно власништво на наведеном објекту стекао на основу правноснажног решења Првог општинског суда у Београду Р бр. 48/2007 од 21.06.2007. године, исправљеном решењем Првог основног суда у Београду Р1 бр. 559/12 од 31.05.2012. године, имајући у виду да су наследници заоставштине покојног ББ и то овде тужилац, као унук оставиоца, ГГ и ДД, сви сувласници са уделима од по 1/3 делова на наведеној непокретности извршили цивилну деобу-продају овог објекта. Предмет цивилне продаје поред објекта била је и катастарска парцела ... КО ..., на којој је покојни ББ имао право трајног коришћења, добијеног на основу уговора о коришћењу градског земљишта од 15.08.1966. године, који је закључио са Општином Палилула у укупној површини од 0.04,65 ха, имајући у виду да је на основу овог уговора покојни ББ добио грађевинску дозволу од исте општине дана 24.07.1967. године да на истом земљишту изгради породично-стамбени објекат, спратности П+1 са два стана, што је исти и учинио. Дакле, предмет наслеђивања иза смрти ББ у оставинском поступку О бр. 1616/92, на основу решења од 30.03.1993. године није била само породично стамбена зграда, спратности П+1 са два стана, већ и катастарска парцела број ... у КО ... на којој је објекат био саграђен, а на ком објекту и земљишту су као наследници покојног ББ оглашени овде тужилац, као унук оставиоца, супруга оставиоца ВВ, син ГГ и ћерка ДД, а након смрти ВВ, њен удео од 1/4 су оставинским решењем О бр. 1833/03 од 26.06.2003. године, наследили остали наследници, тако да су њих троје (овде тужилац, ДД и ГГ) постали сувласници на уделу од по 1/3 делова.

Дакле, утврђено чињенично стање недвосмислено указује да континуитет ималаца власништва на објекту, као и права коришћења на земљишту је постојао од 1966 године, па до закључења расправе у овој правној ствари. Такође, по налажењу овог суда, пасивна легитимације тужене Републике Србије за утврђење права власништва на објекту и на земљишту постоји, имајући у виду да је тужена уписани носилац јавне својине на земљишту, на коме се налази предметни објекат, а право тужиоца на утврђење права власништва уместо права коришћења на земљишту постоји због чињенице што му Закон о планирању и изградњи омогућава трансформацију права коришћења у право својине без накнаде, због чега и по налажењу овог суда постоји основ за утврђење права својине како на објекту, тако и на земљишту на коме се објекат налази, како је то правилно оценио првостепени суд.

Због тога су неосновани сви жалбени наводи тужене којима се побија ожалбена пресуда уз навођење судске праксе о другачијем поступању, имајући у виду да наведена судска пракса није идентична предметној правној ситуацији, због чега се наведена судска пракса и не може применити у конкретном случају.

Правилна је одлука првостепеног суда и о досуђеним трошковима поступка, имајући у виду да је наведена одлука донета правилном применом одредаба из члана 153 и 154 ЗПП.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужене не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да је жалба тужене оцењена као неоснована, а да трошкови које је имао тужилац на име састава одговора на жалбу нису били нужни и неопходни за вођење другостепеног поступка.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић